

Trădat de un prieten

Versete călăuzitoare: 1 Corinteni 11.23,24; Ioan 13.8; Psalm 41.9

1 Corinteni 11.23,24: *Pentru că eu am primit de la Domnul ce v-am și dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și, mulțumind, a frânt și a spus: „Acesta este trupul meu, care este frânt pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea.”*

Ioan 13.8: *Nu vorbesc despre voi toți; Eu îi știu pe cei pe care i-am ales; ci, ca să se îplinească Scriptura: „Cel care mănâncă pâinea cu Mine și-a ridicat călcâiul împotriva Mea.”*

Psalm 41.9: *Chiar și prietenul Meu apropiat, în care Mă încredeam, care mânca pâinea Mea, a ridicat călcâiul împotriva Mea.*

Introducere

Ați fost vreodată trădat? De un prieten? De un prieten apropiat, de unul în care vă încredeați fără rezerve? O astfel de experiență este de neînțeles pentru mulți dintre noi. Noi toți știm cum este când alți oameni ne înșală sau oameni lipsiți de scrupule trec peste noi. Dar să fi trădat de un prieten apropiat, aceasta ne rănește mai mult. Dacă ne gândim la suferința unei soții devotate și fidele, care a fost înșelată de soțul ei, dacă ne gândim la un copil nevinovat, care a fost trădat de părinții lui, putem atunci probabil să înțelegem ceva din aceste răni sufletești pe care trădarea le aduce cu sine. Acest fel de suferințe este mai adânc și mai dureros decât durerea fizică. În mod normal sunt limite de durere fizică, dar sunt chinuri sufletești și emoționale nesfârșite, care sunt provocate prin trădare.

Domnul a fost trădat

Domnul Isus a fost de asemenea trădat. El a fost trădat de un „prieten” apropiat. El a fost trădat într-o noapte, când era un timp de prietenie personală între El și însoțitorii Lui cei mai fideli. Isus știa exact că această trădare era urmată în ziua următoare de moartea Sa pe cruce (vezi Luca 9.22,23 și Ioan 13.1,2,11). Imaginați-vă ce am simți noi în noaptea dinaintea morții noastre sigure, dacă am ști, că vor să ne ia viața în cei mai buni ani ai noștri. Ce am simți noi, dacă am ști că prin trădarea din partea unui prieten am merge în întâmpinarea unei morți violente? Sentimentele noastre vor fi probabil de neajutorare și teamă până la amărăciune și furie. Probabil gândurile noastre vor plâni ideile de răzbunare și lepădarea credinței noastre, și nu în cele din urmă planuri de fugă la timp. Dar toate aceste gânduri și sentimente nu erau la Domnul nostru. 1 Corinteni 11.23,24 ne arată că în noaptea în care El a fost vândut a mulțumit. Domnul nu S-a gândit să-Și salveze viața pentru Sine, El a vrut s-o dea pentru noi. El nu a fugit cuprins de frică. El a vrut să suporte până la sfârșit și să îplinească misiunea Sa. Dacă ne amintim că evenimentele din prima vineri a patimilor au avut loc pe planul

secund întunecat al trădării Lui, atunci vedem marea demnitate a curajului, a perseverenței și conștiinciozității Domnului nostru, precum și dragostea minunată a Domnului pentru noi.

Iuda – „prietenul Meu apropiat” sau „Omul păcii Mele”

Dimensiunea faptei trădătorului Domnului nostru poate fi văzută în Ioan 13. În timpul „ultimei cine” Isus a zis ucenicilor Săi, că unul din ei Îl va trăda. În versetul 18 Domnul inițiază această temă cu un citat din Psalmul 41: „Cel care mănâncă pâinea cu mine și-a ridicat călcâiul împotriva Mea.” Curând după această constatare Domnul confirmă personal lui Petru și Ioan că Iuda este trădătorul. Iuda! Cine l-ar fi bănuț pe Iuda? El era numit administratorul financiar al grupei. Probabil Petru, cel impulsiv, dar cu siguranță nu Iuda conștient de răspundere! Pictorii religioși îl prezintă pe Iuda în mod obișnuit ca pe un caracter prefăcut și viclean, însă acesta nu este tabloul lui Iuda, pe care Biblia îl arată. Necredința lui și însușirea lui de trădător rămân ascunse până la sfârșit. Timp de trei ani a fost capabil să fure banii altora, fără să dea nici cea mai mică bănuială (Ioan 12.6). Chiar și după ce el s-a dus la autorități, ca să negocieze banii de sânge și să făurească în taină un complot împotriva lui Isus, Iuda s-a prezentat mai departe ca ucenic model. Împreună cu restul ucenicilor întrebă și el total nevinovat la Paști: „Nu cumva sunt eu, Rabi?” (vezi Matei 26.15,16,25; Marcu 14.19; Ioan 13.2). În Ioan 13.26 vedem că Iuda răspunde ușuratic la gestul prietenos al Domnului, care împarte pâinea cu el, fără nici cea mai mică grijă că s-ar putea descoperi ce era în inima lui. Acest gest al lui Isus, care ca gazdă dă lui Iuda ca oaspete îmbucătura de onoare (conform obiceiului din timpul acela), întărește și mai mult fățarnicia lui Iuda. Și când Iuda a părăsit camera de sus, ca să facă lucrarea lui nelegiuită, unii din restul ucenicilor au gândit că Isus îl trimite „să cumpere cele de care aveau nevoie pentru sărbătoare” (Ioan 13.29). Ce acoperire deosebită putea Iuda să dea trădării lui îngrozitoare.

Sentimentele Domnului

În lumina acestor detalii stăm uimiți și cu reverență înaintea răbdării și blândeții Mântuitorului nostru și a smeririi Lui de bună voie. Domnul nu S-a înșelat cu privire la Iuda. El cunoaște inimile tuturor oamenilor (Ioan 2.24,25). El a știut de la început că Iuda va deveni trădător (Ioan 6.64,71). Și deja de trei ani Domnul Isus a tolerat cu îndurare comportarea lui Iuda, pe un om despre care Hristos spune: „Mai bine ar fi fost pentru omul acela dacă nu s-ar fi născut” (Matei 26.24). Gândiți-vă la toate momentele de bucurie dar și de întristare pe care le-a petrecut Isus cu ai Săi – și de asemenea și cu Iuda. Gândiți-vă la orele îndelungate, în care Domnul nostru a învățat pe urmașii Săi – și pe Iuda. Gândiți-vă la puterea supranaturală, pe care Isus a dat-o celor doisprezece – inclusiv lui Iuda (Matei 10.1). Gândiți-vă la spălarea picioarelor, când Domnul a spălat picioarele ucenicilor (Ioan 13.5,12). Gândiți-vă la multele îmbrățișări specifice orientului, pe care Domnul trebuie să le fi avut cu Iuda. (Probabil sărutul era înainte salutului normal între Isus și ucenicii Săi, așa că Iuda putea să-l folosească ca semn sigur pentru trădarea lui.) Gândiți-vă și la felul cum Domnul Isus a primit de la Iuda această ultimă îmbrățișare și acest ultim sărut al trădării (Marcu 14.43-46). Cât de mult trebuie să fi fost afectat sufletul nesfârșit de sensibil, blând și sentimental al Domnului, să privească direct

în ochii trădătorului Lui și să spună: „Iuda, cu o sărutare Îl trădezi tu pe Fiul Omului?” (Luca 22.48).

Pentru ce toate acestea? Pentru ce această îndelungă răbdare și suportare din partea lui Hristos? Pentru ce a arătat Domnul o astfel de consimțire de bună voie a smeririi Sale? Ar putea fi unele motive. Toate sunt în legătură cu realizarea planurilor de mântuire ale lui Dumnezeu. Astfel de exemplu devine foarte clară stricăciunea brutală și păcătoasă a omului (vezi: http://www.mesagerul-crestin.net/intrebari/Cat_este_omul_de_stricat.htm), nu numai prin batjocura, scuiparea și biciuirea prin soldații romani păgâni, nu numai prin disprețuirea și lepădarea prin iudeii religioși, ci și prin trădarea printr-un ucenic. În afară de aceasta avem o demonstrație remarcabilă a felului cum Dumnezeu acționează cu fiecare din noi. Câtă îndelungă răbdare de nedescris ne dovedește Domnul și nouă! Cât de mult timp S-a preocupat Domnul cu inima noastră rebelă, până când noi am primit mântuirea Sa? Cât de mult ne putem noi smeri față de Acela care și-a dat viața pentru noi? Cât de mult rănim inima Mântuitorului nostru prin faptele noastre – sau chiar prin îndărătnicia noastră? Cât de des am fost fățarnici și în sens figurat L-am tăgăduit pe Domnul nostru pentru mai puțin de 30 de arginți? Să ne gândim numai la păcatul de moarte al mândriei, al lăcomiei, al geloziei, al zgârceniei și al egoismului, care sunt adânc înrădăcinate în inimile noastre (Ieremia 17.9). Noi putem numai să mulțumim mereu harului minunat al Domnului nostru, oricine dintre noi ar putea ocupa locul acestui Iuda.

Modelul vechi-testamental al lui Ahitofel

Psalmul 41 ne dă o mai bună înțelegere a trădării și smeririi Domnului nostru. În Psalmul acesta David meditează la timpul când fiul său Absalom a smuls împărăția de partea sa și și-a revendicat domnia. David a fugit din Ierusalim însoțit de o suită loială, însă un prieten apropiat și sfătuitor de încredere, Ahitofel, l-a trădat pe David și l-a sprijinit pe Absalom. El a dat chiar sfaturi lui Absalom, cum ar putea să nimicească deplin pe David (citiți 2 Samuel capitolele 15-18). Faptul că Domnul nostru a citat Psalmul 41.9 dovedește că Ahitofel se referă profetic la Iuda. Potrivit acestei paralele este remarcabil că Ahitofel, ca și Iuda, s-a spânzurat când a observat că sfatul lui cu privire la David n-a fost urmat (2 Samuel 17.23). La fel de semnificativ este că Domnul nostru, când a aplicat acest cuvânt la Iuda, nu a citat prima parte a Psalmului. Isus a lăsat la o parte cuvintele „Chiar și prietenul meu apropiat, în care mă încredeam” și aceasta din motive evidente. Dacă Domnul Isus citează numai a doua parte a Psalmului, El arată că era deplin conștient de ura și mârșăvia trădătorului acesta. Așa cum Ahitofel sub protecția aparentei ospitalității orientale s-a așezat la masa lui David, la fel și Iuda s-a așezat la masa Domnului în camera de sus. Așa cum Ahitofel a luat parte în chip fățarnic din pâinea stăpânului său, la fel și Iuda a luat parte la sărbătoarea de Paști și la instaurarea Mesei Domnului (vezi http://www.mesagerul-crestin.net/intrebari/A_fost_Iuda_prezent_la_instaurarea_Cinei_Domnului.htm). Așa cum Ahitofel a trădat în mod rușinos pe împăratul său și a plănuțit un complot, ca să-l înlăture pe David, tot așa și Iuda L-a trădat pe Domnul său cu sinceritate derutantă. Ahitofel și-a ridicat călcâiul cu intenții rele și l-a „călcat” pe domnul lui, și de asemenea Iuda a făcut aceasta cu o

brutalitate neașteptată și șocantă prin trădarea cea mai rușinoasă pe care lumea a văzut-o vreodată.

Dacă medităm la trădarea Domnului nostru, inimile noastre ar trebui să stea față de El cu mai multă dragoste și smerenie pentru tot ce El a suferit pentru noi. Drumul Său la cruce pentru mântuirea noastră era mărginit de suferințe îngrozitoare. Să încetăm cu trădarea noastră așa de frecventă a Mântuitorului nostru din pricina popularității lumești și a lăcomiei după câștig. Cu ajutorul Său haideți să ducem o viață de credință clară în Domnul nostru Isus Hristos.